

ВУЛИЧНА ФОТОГРАФІЯ **СЬОГОДНІ**

Софі Говарт / Стівен Макларен

Софі Говарт *i* Стівен Макларен

ВУЛИЧНА ФОТОГРАФІЯ СЬОГОДНІ

з 301 кольоровою та чорно-білою фотографією

ArtHuss

マイスロ

エイワ

野口理容館

SLOT
のマイスロの共

HOTEL
RIZER
SCOM

野口理容館

川原ビル
麻雀クラブ
雀友

あびたろ
居酒屋

BOXER
マイスロ
新台情報
127 OPEN

DIEN NIZEN

利物

利物

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА 7

01 ДИВІТЬСЯ, ПІДГЛЯДАЙТЕ,
СЛУХАЙТЕ, ПІДСЛУХОВУЙТЕ 8

КРИСТОФ АГУ 16

АРИФ АШЧІ 20

НАРЕЛЬ ОТІО 24

БАНГ БЬОНГ-САНГ 26

ПОЛЛІ БРЕЙДЕН 30

МАЦЕЙ ДАКОВИЧ 32

КЕРОЛІН ДРЕЙК 36

МЕЛАНІ АЙНЦІГ 40

ДЖОРДЖ ДЖОРДЖІУ 44

ДЕВІД ГІБСОН 50

БРЮС ГІЛДЕН 54

02 НЕ В ІДЕЯХ,
АЛЕ В РЕЧАХ 60

ТЬЕРРІ ЖІРАР 66

ЕНДРЮ З. ГЛІКМАН 70

ЗИГФРІД ХАНСЕН 74

КРИСТІБАЛЬ ХАРА 76

МАРКУС ХЕРТЕЛЬ 82

НІЛЬС ЙОРГЕНСЕН 84

РІЧАРД КАЛВАР 90

ОСАМУ КАНЕМУРА 96

МАРТІН КОЛЛАР 98

ЄНС УЛОФ ЛАСТХЕЙН 102

ФРЕДЕРІК ЛЕЗМІ 108

ДЖЕССІ МАРЛОУ 112

03 ПОЛОВИНА НАСЕЛЕННЯ
ПЛАНЕТИ НИНІ ЖИВЕ
В МІСТАХ 116

ДЖЕФФ МЕРМЕЛЬСТІН 124

ДЖОЕЛ МЕЙЕРОВІЦ 130

МІМІ МОЛЛІКА 134

ТРЕНТ ПАРК 138

МАРТІН ПАРР 144

ГАС ПАВЕЛЛ 150

МАРК АЛОР ПАВЕЛЛ 156

БРУНО КВІНКЕ 160

РАГУ РАЙ 162

ПОЛ РАССЕЛ 168

04 ДЕЯКУ ПРАВДУ МОЖНА
РОЗПОВІСТИ ЛИШЕ
ЯК ВИГАДКУ 178

ОТТО ШНУК 184

МЕТТ СТЮАРТ 188

ЇНЬ ТЕН 194

ЛАРС ТУНБЙОРК 202

НІК ТЕРПІН 206

МУНЕМ ВАСІФ 212

АЛЕКС ВЕББ 216

АМАНІ ВІЛЛЕТТ 222

МІХАЕЛЬ ВОЛЬФ 224

ВОЛЬФґАНґ ЦУРБОРН 230

05 ВУЛИЧНА ФОТОГРАФІЯ
СЬОГОДНІ: ГЛОБАЛЬНА
БЕСІДА 234

РЕСУРСИ 238

ПОКАЖЧИК 240

Текст
© Sophie Howarth
and Stephen McLaren, 2010

Зображення
© the photographers, 2010

Дизайн
© Thames & Hudson Ltd, 2010

Український переклад
© ArtHuss, 2024

01

ДИВІТЬСЯ, ПІДГЛЯДАЙТЕ, СЛУХАЙТЕ, ПІДСЛУХОВУЙТЕ

Ще не було кращої поради вуличним фотографам, ніж та, яку дав Вокер Еванс, один із найвидатніших американських фотографів середини ХХ століття: «Вдивляйтеся. Це шлях навчити своє око, і щобільше. Дивіться, підглядайте, слухайте, підслухуйте. Помирайте, пізнавши щось. Ви тут ненадовго.»

Еванс ніколи б не назвав себе «вуличним фотографом». У ті десятиліття, коли він був найбільш активним — у 1930-х і 1940-х роках, цей термін досі описував тих, хто звертався до незнайомих, часто біля туристичних пам'яток і місць відпочинку, пропонуючи зробити їм фотопортрети за оплату. Швиденьке позування, хмарина спалаху — і роботу було зроблено. Евансу цей термін здався б надто обмеженим, оскільки фотограф черпав натхнення не лише на вулиці, а й у вагонах метро, в під'їздах і в парках — будь-де, де він міг спостерігати за плином повсякденного життя простих людей. Водночас його до чарівності провокаційні настанови розкривають сутність того, що нині ми зevamo «вуличною фотографією»: потяг робити спонтанні знімки в потоці повсякденного життя.

Вулична фотографія — це непорушна традиція, що тягнеться з моменту винаходу фотографії. Вона бенкетує на поетичних можливостях, які допитливий розум і фотокамера здатні вичакувати з повсякденного життя. Подібно до Еванса, фотографи, представлені в цій книзі, роблять більшість своїх найкращих знімків у торгових центрах, парках, барах, музеях, метро або на набережних. У своїй спонтанній і часто підсвідомій реакції на буйність громадського життя вуличні фотографи підносять буденність і звичність до рівня міфічного, ба навіть героїчного. Вони процвітають на ґрунті несподіваного, бачать вулицю як театр нескінченних можливостей, де список акторів може змінюватись, допоки кнопку затвора не натиснуто. Вони дивляться, підглядають, слухають та підслуховують і в цьому процесі тримають дзеркало, що відображає ті типи суспільств, які ми створюємо для себе. У часи, коли дедалі менше фотографій, які ми бачимо, є чесним відображенням реального життя, їхня робота важливіша, ніж будь-коли.

Ми всі фотографи зараз

Сучасні вуличні фотографи живуть у цифровому суспільстві, в якому ідеї, зображення та гроші поволі линууть крізь національні та культурні кордони. Це легко — подорожувати між далекосяжними географічними точками з високоякісним та неважким обладнанням, миттєво завантажувати та ділитися зображеннями через інтернет зі світовою спільнотою, яка дедалі більшає. Спадщина майстрів минулого й архів вуличної фотографії, який постійно збагачується, знаходиться в легкому доступі онлайн. Це захопливі часи. Як каже Вільям А. Юїнг, куратор Нью-Йоркського фотофестивалю: «Усе змінюється. Те, як ми робимо фотографії, як обробляємо їх, як ділимося ними та як їх зберігаємо — навіть те, як ми позуємо для них. Наші засоби та інструменти змінюються стрімко, немов мутьють, обіцяючи швидші, чіткіші, яскравіші та дешевші зображення. Тим часом телефони перетворюються на камери, звичайні настільні принтери трансформуються в друкарські мінілабораторії, а екрани з високою роздільною здатністю загрожують витіснити поважні друковані фотографії зі стін галереї». Для загартованих вулицею фотографів шалена повсюдність камер у суспільному житті створює естетичну перешкоду. «Дедалі тяжче зробити знімок, не вхопивши ненароком на цей знімок когось, хто також фотографує», — каже фотограф із Брукліну Гас Павелл. «Ми всі тепер фотографуємо, так, ми тільки це і робимо».

НАВПРОТИ:
Нільс Йоргенсен,
Вімблдон, Лондон,
2007 рік

НИЖЧЕ:
Пітер Фунх,
Провулок пам'яті із серії
«Вавилонські оповідки»,
Нью-Йорк, 2007 рік

“Все, що мені потрібно, є на вулиці. Я можу створити гарний пейзаж, соціальну драму або дуже особисту, майже абстрактну фотографію.”

АРІФ АШЧІ

Народився у 1958 р. у м. Адана,
Туреччина, живе в Стамбулі

Аріф Ашчі здобув освіту в образотворчому мистецтві та працював режисером документального кіно перш ніж повністю перейти до фотографування. Його роботи поєднують в собі глибоке відчуття естетичного та інтерес до соціальної критики. У серії зухвалих чорно-білих панорам він показує мешканців Стамбула, що живуть своїм повсякденням: роблять покупки, плавають на човнах, спілкуються чи п'ють чай. Контрастна серія вертикальних панорамних знімків зосереджена на архітектурній структурі міста, що стрімко змінюється. Ашчі використовує стислість вертикального формату, щоб підкреслити скупченість багатьох елементів в межах вузьких просторів.

Після п'ятнадцяти років роботи в чорно-білому форматі Ашчі звернувся до кольорової фотографії, натхненний яскравими барвами вулиць Сеуду. Нещодавно він також почав фотографувати своє рідне місто Стамбул у кольорі, створюючи майже абстрактні композиції, зняті крізь фіранки з тканини чи віконні квартирки, що відбивають світло. Його останні фотографії демонструють гру світла та візерунків, що переважають над матеріальними об'єктами. «Я мрію якомога більше спростити свої фотографії», — каже він.

НАВПРОТИ ЗГОРИ:
Золотий Ріг, Стамбул, 2005 рік

НАВПРОТИ НИЖЧЕ:
Приміський вокзал, Халакаї,
Стамбул, 2005 рік

ПРАВОРУЧ:
Галата, Стамбул, 2005 рік

ПРАВОРУЧ ПО ЦЕНТРУ:
Мечдіскей, Стамбул, 2004 рік

ЛІВОРУЧ СКРАЮ:
Галатський міст, Стамбул, 2004 рік

НАВПРОТИ:
Атьєнца, Іспанія,
1993 рік

НИЖЧЕ:
Кабра, Іспанія,
1991 рік

НАВПРОТИ:
Окфорд-стріт,
Лондон, 2006 рік

НИЖЧЕ:
Окфорд-стріт,
Лондон, 2004 рік

МЕТТ СТЮАРТ: ВВОДЯЧИ ВАС У ЗОБРАЖЕННЯ

То були два спалахи червоного — тюрбан жінки й коробка картоплі фрі під її ногами — які змусили мій радар блимати, коли я йшов дуже жвавою Оксфорд-стріт. Я помітив, що жіночка крадькома їла фастфуд, і вирішив зробити кілька світлин, оскільки те місце здавалося забрудним для обіду. Я зробив кілька кадрів ззаду, які не були надто цікавими, та щойно я підійшов ближче, вона відчула мою присутність і обернулася, і я отримав це фото. Дарма що вона зиркнула на мене вбивчим поглядом, вона відразу повернулася до свого перекусу, що мені здалося досить дивним.

Люди, дивлячись на цей знімок, часто помічають розсіпану на асфальті картоплю фрі й припускають, що я налякав її настільки, що вона впустила цю картоплю. Насправді ж картопля вже була на підлозі, але я не заперечую, аби люди думали, що я за це відповідальний. Частина задоволення від такого фотографування полягає в тому, що люди можуть робити власні припущення стосовно того, що сталося. Все, що я знаю, — це те, що я зробив один знімок і пішов, і ніхто не сказав ані слова.

Мене справді цікавлять способи, якими люди нині створюють з-поміж хаосу міста свої маленькі особисті простори, де вони можуть швиденько перекусити. Якщо пам'ятаєте, Гаррі Віногранд говорив про людей, як про тварин, і коли ви бачите ситуації на кшталт цієї, ви розумієте, що в усіх нас всередині є трохи від дикої тварини.

